

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 27 września 2018 roku

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 10 marca 2016 roku około godziny 20:00 w sklepie (...), zlokalizowanym w Centrum Handlowym Galeria (...) przy ulicy (...) w W., M. M. dokonał zaboru dwóch swetrów koloru szarego marki H. B. o łącznej wartości 1358 złotych, wkładając je do reklamówki owiniętej folią aluminiową, a następnie torby bagażowej – które miał przy sobie i opuścił sklep (...) nie dokonując za nie zapłaty.

Dowód: wyjaśnienia M. M. k. 23-24,435v; zeznania M. W. k. 13-14, 276

Pracownicy sklepu nie zaobserwowali momentu kradzieży.

Dowód: zeznania B. B. (1) k. 26-28,267

Następnie M. M. udał się w kierunku wyjścia z centrum handlowego.

Dowód: wyjaśnienia M. M. k. 23-24,435v; zeznania M. W. k. 13-14, 276

W tym samym czasie funkcjonariusze policji: M. W., M. S. i N. W. patrolowali teren Galerii (...).

Policjanci zauważywszy podejrzenie zachowującego się M. M., który rozglądał się wokół i zmierzał szybkim krokiem do wyjścia, podjęli decyzję o wylegitymowaniu mężczyzny. Na polecenie funkcjonariuszy M. M. okazał policjantom zawartość torby bagażowej, którą miał przy sobie.

Dowód: zeznania M. W. k. 13-14, 276

Wewnątrz torby znajdowała się reklamówka owinięta folią aluminiową, zaś w reklamówce dwa swetry marki H. B. z klipsami magnetycznymi, zabezpieczającymi odzież przed kradzieżą.

Dowód: zeznania M. W. k. 13-14, 276; protokół zatrzymania rzeczy k. 6-8, protokół oględzin rzeczy k. 56-57, zdjęcia 58-59

B. B. (1) - pracownica sklepu (...) rozpoznała swetry zabezpieczone od M. M., jako towar pochodzący ze sklepu (...) znajdującego się na terenie Galerii (...), oraz wskazała ich łączną wartość na kwotę 1358 złotych.

Dowód: zeznania B. B. (1) k. 26-28,267

M. M. był dotychczas 24-krotnie karany sędownie, głównie za przestępstwa kradzieży.

Dowód: informacja z Krajowego Rejestru Karnego dotycząca M. M. k. 423-426

Oskarżony M. M. w toku całego postępowania, zarówno przygotowawczego, jak i przed Sądem, konsekwentnie przyznawał się do popełnienia zarzucanego mu czynu (k. 23-24, 435v). Ponadto oskarżony wyjaśnił, że skradzione w sklepie (...) dwa swetry włożył do reklamówki owiniętej folią aluminiową, a następnie wyszedł ze sklepu i udał się w kierunku wyjścia z centrum handlowego. Wówczas został ujęty i doprowadzony do pokoju ochrony galerii handlowej, a następnie zatrzymany przez Policję. Nadto w wyjaśnieniach złożonych w toku postępowania przygotowawczego, oskarżony wyraził skruchę i wniósł o wydanie wyroku skazującego bez przeprowadzenia rozprawy

Sąd zważył, co następuje:

W świetle zgromadzonego w przedmiotowej sprawie materiału dowodowego, zdaniem Sądu nie ma wątpliwości, iż w dniu 10 marca 2016 roku w W., przy ulicy (...) na terenie Centrum Handlowego Galeria (...) ze sklepu (...), oskarżony M. M. dokonał zaboru w celu przywłaszczenia dwóch swetrów koloru szarego marki H. B. o łącznej wartości 1358 zł na szkodę firmy (...) S.A.

Powyższe wynika bezspornie nie tylko z uznanych przez Sąd za wiarygodne zeznań świadka M. W. i B. B. (1), które były spójne, konsekwentne i układające się w jedną, logiczną całość, ale również z dokumentarnego materiału dowodowego, zebranego w przedmiotowej sprawie, jak i z korespondujących z zeznaniami świadków – a zatem również uznanych przez Sąd za wiarygodne – wyjaśnieniami oskarżonego, który przyznał się do popełnienia zarzucanego mu w niniejszej sprawie występku kradzieży.

Świadek M. W., wykonując obowiązki służbowe funkcjonariusza Policji, ujął oskarżonego i ujawnił przy nim skradzione swetry, zaś świadek B. B. (2) - pracownica sklepu (...), jakkolwiek nie zaobserwowała momentu dokonania kradzieży przez oskarżonego - to rozpoznała zabezpieczone przez policjantów swetry, jako pochodzące z ekspozycji sklepu (...) w Galerii (...), a ponadto wskazała, że oskarżony był przez nią widziany na terenie sklepu w dniu 10 marca 2016 roku około godziny 19:00.

Jednocześnie Sąd w pełni podzielił wnioski zawarte w obydwu opiniach sądowo – psychiatrycznych oraz opinii sądowo psychologicznej, dotyczących M. M.. Wynikało z nich, że stan psychiczny w czasie popełnienia zarzucanego oskarżonemu czynu nie zniósł, ani nie ograniczał jego zdolności do rozpoznania jego znaczenia ani pokierowania swoim postępowaniem. Nie rozpoznano u oskarżonego objawów upośledzenia umysłowego, choroby psychicznej, ani też zaburzeń psychicznych w postaci kleptomani - według zgodnej opinii biegłych przypisywany w niniejszej sprawie oskarżonemu czyn ma charakter kradzieży pospolitej, a nie patologicznej. Ponadto zdaniem biegłych poczytalność oskarżonego tempore criminis nie budziła wątpliwości, a stan zdrowia psychicznego pozwalał na udział w czynnościach postępowania karnego oraz prowadzenie obrony w sposób samodzielny oraz rozsądny (k.199-203,350-355,387-390).

Sąd podzielił wnioski powyższych opinii, bowiem zostały one sporządzone przez specjalistów uznanych w swojej dziedzinie, których logiczne konkluzje były należycie uzasadnione i nie były kwestionowane w toku postępowania. Opinie biegłych są jasne i pełne, odpowiadają bowiem na wszystkie zadane biegłym pytania, jednoznacznie się do nich ustosunkowując.

Ponadto Sąd dał wiarę innym dowodom nieosobowym, ujawnionym w toku rozprawy, bowiem ich autentyczność i prawdziwość, nie była przez strony kwestionowana, nie wzbudziła ona także wątpliwości Sądu, który z tego też względu nie odmówił im wiary i mocy dowodowej. Urzędowe dokumenty sporządzone zostały zgodnie z wymogami procedury karnej i w ocenie Sądu nie budzą żadnych zastrzeżeń w zakresie rzetelności i wiarygodności udokumentowanych nimi czynności procesowych.

Nadmienić również należy, że Sąd nie miał wątpliwości co do wysokości szkody wywołanej popełnionym przez M. M. przestępstwem, bowiem swetry przez niego skradzione stanowiły nową odzież, zaprezentowaną w ramach oferty handlowej z etykietą cenową na ekspozycji sklepu, wobec czego bez znaczenia pozostaje okoliczność, że koszt wytworzenia przedmiotowej odzieży mógłby być niższy, aniżeli jej cena sprzedaży w sklepie (wg etykiet cenowych koszt obydwu swetrów wynosił po 679 złotych każdy).

Mając więc na uwadze powołane wyżej argumenty Sąd uznał, iż postępowanie dowodowe wykazało winę oskarżonego M. M. w zakresie zarzucanego mu przez rzecznika oskarżenia publicznego czynu, a jego zachowanie wypełniło znamiona występku z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Oskarżony w ramach postawionego mu w niniejszej sprawie zarzutu, dokonał kradzieży ww. odzieży na szkodę (...) S.A., działając w warunkach recydywy specjalnej zwykłej (art. 64 § 1 k.k.), bowiem został uprzednio skazany przez Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie wyrokiem z dnia 14 stycznia 2011 roku, na karę 10 miesięcy

pozbawienia wolności, który to wyrok został objęty węzłem wyroku łącznego Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie z dnia 27 grudnia 2012 roku sygn. akt X K 710/12, oraz którą to karę M. M. odbywał w okresie od dnia 16 grudnia 2009 roku do dnia 08 marca 2013 (odpis wyroku k. 51-52, informacja o pobytach i orzeczeniach k.76-108).

Występek z art. 278 § 1 k.k. (kradzież) polega na zaborze cudzej rzeczy ruchomej w celu przywłaszczenia.

Kradzież jest przestępstwem materialnym. Do jego znamion należy skutek w postaci objęcia rzeczy wyjętej spod władztwa osoby uprawnionej we władanie sprawcy. Zgodnie z dominującą w polskiej doktrynie i orzecznictwie teorią zawładnięcia, skutek następuje w momencie zawładnięcia rzeczą przez sprawcę, tj. w chwili gdy sprawca objął ją w swoje posiadanie (zob. OSNPG 1985, z. 8, poz. 110). Dla zrealizowania znamienia skutku przestępstwa kradzieży muszą więc zostać przesądzone łącznie dwa elementy: po pierwsze - fakt pozbawienia przez sprawcę osoby uprawnionej władztwa nad rzeczą, po wtóre - objęcie tej rzeczy przez sprawcę we władanie.

Wyjęcie rzeczy spod władztwa osoby uprawnionej oraz oddalenie się sprawcy z miejsca zdarzenia z tą rzeczą, rozumiane być musi jako zrealizowanie obu konstytutywnych elementów decydujących o powstaniu skutku i w konsekwencji oceniane jako dokonanie przestępstwa kradzieży. (zob. OSNPG 1987, z. 10, poz. 113).

Ponadto przestępstwo określone w art. 278 § 1 k.k. należy do kategorii tzw. przestępstw kierunkowych. Ustawa wymaga, aby zachowanie sprawcy było ukierunkowane na określony cel, którym jest przywłaszczenie cudzej rzeczy ruchomej. Celem działania sprawcy musi być włączenie rzeczy do majątku sprawcy, objęcie jego w posiadanie lub postępowanie z nią jak z własną.

Subiektywną cechą działania określonego w art. 278 § 1 k.k. jest zamiar przywłaszczenia (*animus res sibi habendi*), bez względu na to, jaka był pobudka działania sprawcy, np. chęć wzbogacenia się czy jakikolwiek inny motyw działania.

Kradzieży od strony podmiotowej musi towarzyszyć tzw. *dolus directus coloratus* w odniesieniu do znamienia, co do którego ustawa wymaga, by było objęte celem, a więc w odniesieniu do zabrania rzeczy. Zamiarem bezpośrednim musi być jednak objęta całość znamion strony przedmiotowej czynu zabronionego. Chęć popełnienia czynu zabronionego musi odnosić się do całości elementów określających dany typ czynu zabronionego. W przypadku kradzieży chęcią objęta więc być musi całość znamion strony przedmiotowej, tj. zabór cudzej rzeczy ruchomej w celu przywłaszczenia. Oznacza to, iż dla popełnienia tego przestępstwa nie wystarczy, aby sprawca „godził się” na możliwość przywłaszczenia. Dla subiektywnego przypisania kradzieży niezbędne jest wykazanie, że sprawca miał świadomość znaczenia swojego działania, tzn. tego, iż zmierzał do przywłaszczenia rzeczy i jednocześnie chciał przywłaszczyć sobie cudzą rzecz ruchomą. Zabór rzeczy musi następować w celu przywłaszczenia, tzn. włączenia przez sprawcę rzeczy do swojego majątku połączonego z trwałym pozbawieniem władztwa nad rzeczą jego dotychczasowego właściciela (zob. OSNPG 1989, z. 8, poz. 94).

Okoliczności przedmiotowych czynów pozwoliły w ocenie Sądu na jednoznaczne ustalenie, iż M. M. działał w celu przywłaszczenia zabieranych rzeczy, tj. włączenia ich do swego stanu posiadania, bez żadnej ku temu podstawy i bez zgody uprawnionych osób, albowiem postępował z nimi jak właściciel, tj. wyniósł swetry (ukryte w bagażu podręcznym) ze sklepu, nie zapłaciwszy za nie uprzednio ustalonej przez sprzedawcę ceny.

Mając powyższe na uwadze, Sąd wymierzył oskarżonemu M. M. za przypisany mu czyn na podstawie art. 278 § 1 k.k. karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd kierował się przy tym dyrektywami zawartymi w art. 53 k.k. tj. względami prewencji ogólnej oraz szczególnej, miał na uwadze warunki i właściwości osobiste oskarżonego, baczyl aby dolegliwość kary była adekwatna do wagi czynów i stopnia zawinienia.

Jako okoliczność obciążającą przy wymiarze kary Sąd uznał przede wszystkim fakt, iż oskarżony był dotychczas wielokrotnie karany, w tym 22-krotnie za przestępstwa przeciwko mieniu, zaś przedmiotowych występów dopuścił się działając w warunkach powrotu do przestępstwa, w rozumieniu art. 64 § 1 k.k. (recydywy specjalnej zwykłej).

Okoliczność dokonania zarzucanego oskarżonemu czynu w warunkach, kiedy był on już wielokrotnie skazywany przez sąd, świadczy o jego nieumiejętności korzystania z doświadczonych kar i negatywnej prognozie kryminologicznej. Pomimo kolejnych wyroków skazujących i spraw karnych, nie zmienił on swojego trybu życia wykazując wręcz lekceważenie norm prawnych i społecznych.

Nie bez znaczenia pozostaje także duży stopień społecznej szkodliwości zarzucanego M. M. czynu, bowiem naruszone zostało istotne dobro prawnie chronione, jakim jest mienie. Ponadto oskarżony dokonał kradzieży markowej odzieży, tj. dobra luksusowego.

Dodatkowo motywacja oskarżonego nie jest motywacją tego rodzaju, która mogłaby, zdaniem Sądu, stanowić jakiegokolwiek uzasadnienie dla jego przestępczego działania.

Sąd miał na uwadze także znaczny stopień winy oskarżonego, który przedmiotowych występów dopuścił się umyślnie, w zamiarze bezpośrednim kierunkowym - do sklepu (...) udał się wyposażony w reklamówkę aluminiową, zapobiegającą aktywowaniu alarmu w bramkach sklepu podczas wynoszenia odzieży zabezpieczonej klipsami magnetycznymi.

Zaś jako okoliczność łagodzącą Sąd uwzględnił to, że z opinii sądowo-psychiatrycznej oraz sądowo-psychologicznej wynika, iż biegli rozpoznali u M. M. zaburzenia osobowości- uzależnienie od substancji psychoaktywnych.

Niemniej jednak okoliczność ta, choć wpłynęła łagodząco na wymiar orzeczonej kary, nie jest usprawiedliwieniem dla przestępczej działalności oskarżonego.

Zdaniem Sądu stopień demoralizacji oskarżonego jest znaczny. Przy takich okolicznościach sprawy i tak znacznym stopniu demoralizacji oskarżonego podstawowym celem prawa karnego w tej sprawie jest funkcja represyjna i prewencyjna poprzez uniemożliwienie oskarżonemu popełniania przestępstw i ochronę społeczeństwa przed jego czynami. Proces kształtowania osobowości M. M. został już zakończony, wcześniejsze próby resocjalizacyjne nie odniosły jak widać skutku, a zatem w tej sprawie brak jest podstaw do łagodnego traktowania oskarżonego.

W przekonaniu Sądu orzeczonej wobec oskarżonego kara pozbawienia wolności jest karą adekwatną do stopnia społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonemu czynu, zaś jej dolegliwość nie przekracza stopnia zawinienia oskarżonego. Jednocześnie kara ta spełnia swe cele w zakresie prewencji generalnej i indywidualnej, a także będzie właściwie kształtować świadomość prawną społeczeństwa.

Realizując dyrektywy ustawowe na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej wobec M. M. kary pozbawienia wolności, Sąd zaliczył oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w niniejszej sprawie od dnia 10 marca 2016 roku godz. 20:30 do dnia 11 marca 2016 roku godz. 21:25.

Co się zaś tyczy rozstrzygnięcia o dowodach rzeczowych, to Sąd uznał, że zabezpieczona przy oskarżonym torba aluminiowa służyła do popełnienia przestępstwa, a zatem należało orzec jej przepadek (pkt III wyroku).

Z uwagi na fakt, że oskarżony M. M. korzystał w toku postępowania karnego z pomocy obrońcy wyznaczonego z urzędu, którego wynagrodzenie nie zostało w całości ani w części uiszczony, Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. L. wynagrodzenie na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia z dnia 26 maja 1982 roku Prawo o adwokaturze, jego wysokość ustalając w oparciu o § 4 ust. 1,2,3, § 17 ust. 1 pkt 1 oraz ust. 2 pkt 3, § 20 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. Sąd zwolnił oskarżonego M. M. od obowiązku uiszczenia kosztów sądowych uznając, że ich uiszczenie byłoby dla oskarżonego zbyt uciążliwe, zwłaszcza w sytuacji, gdy oskarżony nie pracuje, nadto orzeczono wobec niego bezwzględną karę pozbawienia wolności.